

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

**JAN ZONDER VREES
TOEN ALS HEM NOG KIND WAS**

Een vertellingske te vertellen door één persoon

1880
door

Eddy Thomas

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1641

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *JAN ZONDER VREES TOEN ALS HEM NOG KIND WAS* op te voeren moet de naam van auteur *EDDY THOMAS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1988 Toneelfonds J. Janssens/Eddy Thomas
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toen in het jaar onzes heren, 1507, zuster Euphrigenia, in de stilte van de schone kloostertuin, omgeven door dikke stenen muren, die er uit zagen alsof ze zelf niet meer wisten hoe lang ze daar nu al stonden en zeker niet hoe lang ze er nog zouden staan, de rozen had gesnoeid en zich slechts aan drij dorens had geprikt, waarbij ze telkens rap een weesgegroeetje mompelde, bang als ze was dat er anders misschien woorden uit heure mond zouden komen, die als nondedju naar godslastering zouden kunnen klinken, was zuster Euphrigenia zo vervuld van dankbaarheid voor al het schone dat ze van god in zijn goddelijke goedheid mocht aanschouwen, dat ze zowaar in een frivole bui geraakte en de neiging in zich voelde opkomen om luidkeels een lieke te zingen en enkele danspaskes te doen.

Zuster Euphrigenia, een impulsief maske zijnde voegde direct het woord bij de daad en begon: "Van tingelingeling den ijzerendraad maskes kussen kan geen kwaad..." Oooh, lichtjes blozend omdat dat het eerste lieke was waar ze aan dacht en zich er op betrappend dat ze reeds enkele danspaskes gedaan had, waar Fred Astaire, moest hem toen al geleefd hebben, zeker een puntje zou hebben kunnen aan zuigen en dan nog zonder stepschoenen aan, blikte ze zich schuldig voelend in het rond. Gelukkig was er geen levende ziel die het gezien had, buiten misschien een mestkever die op het tuinpad liep en die luidkeels riep: "Hé, ros, zie uit waar als ge uw platpoten zet. 't Is nog niet genoeg dat ge al uw aandacht nodig hebt om wat eetbare mest te vinden, dat ge ook nog moet uitzien voor vliegende nonnen." En rap kroop hij onder een grote steen. Volledig overbodig trouwens, want op die eigenste moment verliet zuster Euphrigenia de tuin, zich afvragend of Jezus nooit de neiging had gehad om te dansen en te zingen. Maar omdat ze daar nooit iets van gehoord had verwierp ze die gedachte ogenblikkelijk... pertang, helemaal overtuigd was ze niet want er waren toch periodes in het leven van

Jezus waar ze niks van wist en al kon ze zich ons heer niet voorstellen als tiener, of wat er in dien tijd het equivalent van was, toch vermoedde ze dat, niks hem vreemd zijnde, hij misschien wel eens een keer gedanst had, zij het dan hoogstwaarschijnlijk niet op zo'n schunnige liekes..., want per slot van rekening was: "Van tingelingeling de ijzerendraad..." niet helemaal passend.

Ze opende het poortje dat zowat verborgen lag tussen de klimop die langs de dikke muren omhoogkroop gelijk een platte, heel grote groen slak, om langs de andere kant van de muur naar beneden te vallen in lange slierten en kronkels, die speels wemelden en ruisten in de wind, zich niks aantrekkelijk van het sakrale dat die bonkige steenmassa uitstraalde, alsof ze wilden zeggen: "Hé, masseurke, al liggen ons wortels binnen in 't klooster, houd ons maar eens tegen." En ze wipten omhoog flodderend en kringelend, zoals de rokken van de deernen het zouden gedaan hebben op de tonen van de liekes die diep verborgen lagen in het onderbewustzijn van zuster Euphrigenia en die nooit langs heure mond zouden klinken in deze wereld... Buiten natuurlijk dat efkens "Van tingelingeling den ijzeren... etc... Zuster Euphrigenia zag de klimop echter enkel als klimop die daar hing te hangen en die nodig eens moest gesnoeid worden en dus was het maar goed dat die klimop de zuster helemaal niet zag en voort kon dartelen op de tonen van de wind.

Het hart van onze brave zuster was echter zo vol van al het schone dat de dag in zich hield, dat ze terwijl ze achterwaarts buitenstapte en het poortje dichttrok, alle emoties die zich een uitweg zochten in haar stem legde en luidkeels een psalm begon te zingen, zo fel en zo magistraal dat het een betere zaak waardig was.

Zuster Euphrigenia die het figuur bezat van wat later het privilege werd van alle gevierde diva's, had dan ook een stem die qua geluidsterkte evenredig was aan het te ver-